

Ta hjälp av en kollega om du känner att din arbetsgivare håller på att kväva dig.

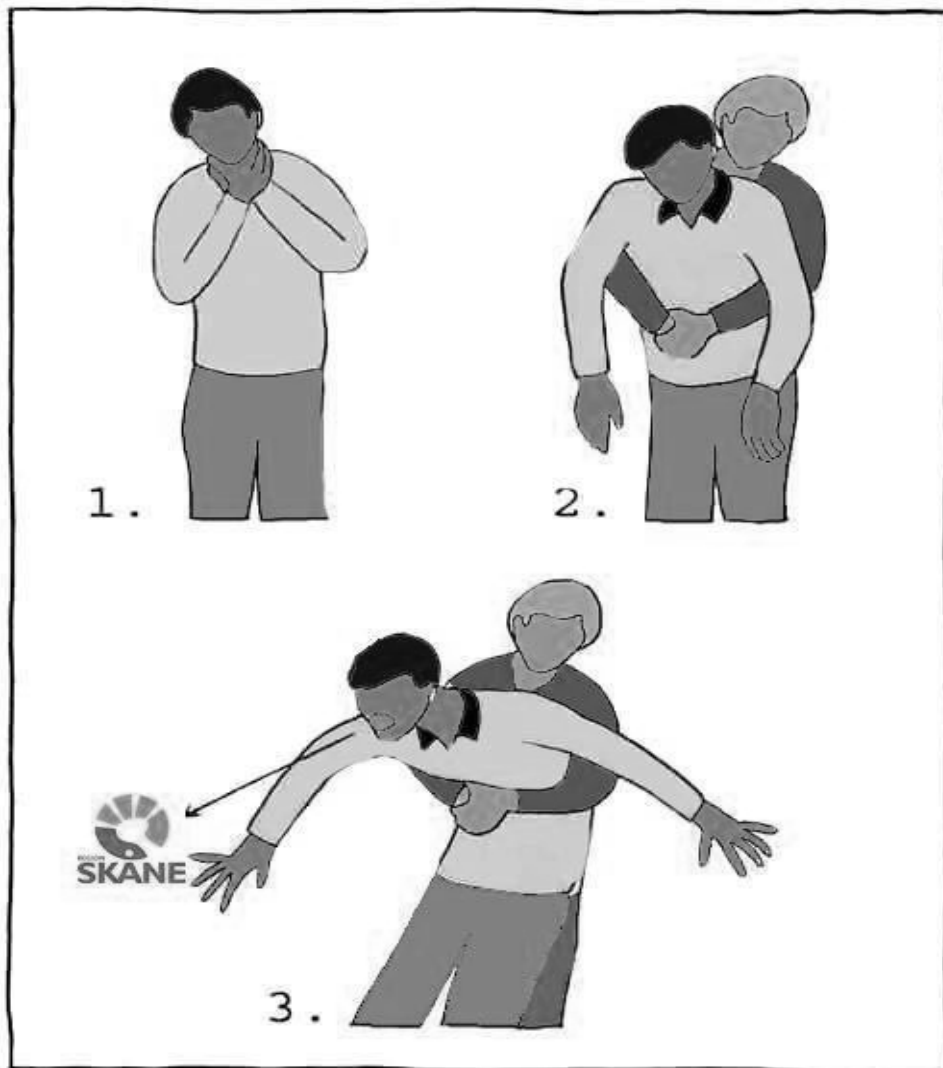
KÄMPANDE VÅRDPERSONAL

Det händer som bekant mycket inom svensk sjukvård. Runt om i landet kämpar sjukvårdspersonal för en bättre arbetssituation så att de ska kunna ge en god vård. Så enkelt är det, för att sjukvården ska fungera måste de som ger oss vård ha en dräglig situation på jobbet men uppifrån är prioriteringarna helt andra. Miljarder läggs på skrytbyggen och konsulttjänster för ledningen men på golvet räknas varje krona.

Som tur är har allt fler tröttnat på att vänta och har istället bestämt sig för att driva förändringen själva. I Skåne har massuppsägningar avlöst varandra, först i Kristianstad, följt av Helsingborg och nu sist så nattbarnmorskorna på förlossningen och perinatal i Malmö upp sig. En delegation från vårdupproret "En annan vård är möjlig" besökte sjukvårdsministern härom veckan och framförde synpunkter. Sedan vi senast kom ut med ett nummer av Sjukvårdsbladets har vi framförallt sett omfattande demonstrationer i över 20 städer runt om i landet den 4:e september.

I dagens nummer kan ni läsa en text av en blivande barnmorska som berättar om kärleken till kollegorna och oron över de undermåliga förutsättningar som ges. När allt fler känner så ökar risken att människor väljer andra yrken, då blir dagens (uppifrån skapade) kris en katastrof. Därför tar vi kampen!

Sjukvårdsbladets ges ut av facebooksidan "Stöd våra sjuksköterskor" som är ett forum där vi delar erfarenheter av kamp och stärker varandra i vårdkonflikter. En annan vård är möjlig! Välkomna!

TILLSAMMANS

KAN VI VÄNDA PÅ DETTA

Min och mina kursares barnmorskeexamen närmar sig och det stundande arbetslivet har aldrig känts så nära.

De tre terminer som vi har kämpat med att teoretisera barnmorskenskap, de veckor vi har tillbringat med att förlösa barn, de många möten vi har givit preventivmedelsrådgivning, de många stunder vi har mätt gravidmagar, de flertalet cellprovstagningar vi har tagit, de timmar vi har prata om underliv och mens och oskuld och synen på sin kropp med

ungdomar, de timmar-dagar-veckor-månader-år som vi har tagit från våra familjer, våra barn, våra vänner och inte minst från oss själva, har börjat komma till sin ända.

Jag är glad. Överlycklig faktiskt. Att kunna vara med i så viktiga livsstunder som jag kommer att vara med om känns som en varm filt som omsluter mitt hjärta. Jag är stolt att snart kalla mig för barnmorska.

Jag är exalterad över hur jag varje

dag ska jobba med att förbättra och stötta kvinnor i smärta, vägleda dem i deras beslut och oro, hjälpa de att känna sig bekväma i sitt eget skinn.

Men jag kan ändå inte mota bort den där knutan av oro. Den där knuten som viskar att jag borde hålla garden uppe, att allt kan skita sig, att det jag har drömt om faktiskt bara var en dröm och ersatts med en mardröm.

Jag ser runt på olika kliniker hur barnmorskor säger upp sig, hur arbetsgivare inte vill se krisen inom kvinnosjukvården utan endast ägnar sig åt att släcka bränder, hur skaran av rädda blivande patienter växer och hur vi går ifrån patientcentrerad kvinnovård till krislösning med

långsiktigt katastrofala följder.

Knutan av oro. Så nära examen...

Men vågar jag hoppas?

Ja. Det gör jag för jag tittar på mina blivande kollegor ute på arbetsplatser och kursare och ser en gnista av att vilja förändra och påverka, jag ser ett uppvaknande och jag ser ett jävlaranamna hos de som skriker öronbedövande inom mig och säger att tillsammans kan vi vända på detta.

<3

/Blivande barnmorska

